

[Estrup]

centrene. Jeg har den fornemmelse, som hr. Tommy Dinesen også har, at fire er i underkanten, men i den seneste rapport bliver der jo ikke nogen klarhed om det. Jeg vil gerne citere en ganske kort bemærkning fra redøgørelsen s. 163:

»Da undersøgelsen viser, at begge disse forhold er af betydning for BST-arbejdets kvalitet og nyttevirkning, kan man ikke ud fra disse resultater pege på hverken en minimumsstørrelse eller en maksimumsstørrelse.«

Det viser nogle af de problemer, vi er ude i, og derfor synes jeg, vi er nødt til at se, hvad udvalget kommer med. Men jeg vil gerne sige, at også vi nærer et ønske om, at vi kommer hurtigt videre.

Arbejdsministeren (Henning Dyremose):

Mange katalysatorer er kendetegnet ved, at man ikke i den tekniske videnskab kan karakterisere deres virkemåde, men kender deres effekt. Jeg vil forsøge, om jeg kan få en sådan effekt, uden at jeg i dag ved, hvordan jeg skal opnå den. Jeg vil bruge nogle kræfter på at se, om det ikke kan lade sig gøre. Det er også grunden til, at jeg vil undlade at kommentere enkeltheder i forslaget, uanset hvor mange gange jeg bliver bedt om det, for jeg vil have råderum i forbindelse med mine forsøg på at bringe parterne sammen, fordi jeg synes, det er så vigtigt for sagen, for bedriftssundhedstjenesten, for arbejderens miljø i fremtiden på arbejdspladserne, at arbejdsmarkedets parter ikke taler sig væk fra hinanden, men taler sig sammen i denne sag. Det er det, jeg vil beskæftige mig med. Hvornår? Lige så snart jeg har indstillingen fra Arbejds miljørådets formand, tager jeg fat på det.

(Kort bemærkning).

Tommy Dinesen (SF):

Så vil jeg bede arbejdsministeren om at overveje, om det ikke ville være et godt argument at sige til dem, han skal forhandle med, at vi bliver nødt til at lovgive, hvis ikke de finder ud af det.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til arbejdsmarkedsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

9) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 68:

Forslag til folketingsbeslutning om ratifikation af ILO-konventionen om bedriftssundhedstjeneste.

Af Taanquist (S) m. fl.
(Fremsat 27/11 86).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Arbejdsministeren (Henning Dyremose):

Hr. Estrup kom under behandlingen af det foregående punkt på dagsordenen med en kommentar, der indebærer, at sagsbehandlingen af dette forslag må være fuldkommen identisk med det, der lige er sket. Det står nemlig klart, at konventionen ikke uden videre kan ratificeres fra dansk side, idet der ikke er fuld overensstemmelse mellem konventionen og de danske regler med hensyn til, hvem der skal omfattes af bedriftssundhedstjenesten.

Hvis vi vil fastholde det frie valg, som hr. Estrup efterlyste, i forlængelse af den dialog med arbejdsmarkedets parter og den efterfølgende lovgivning, som nok nødvendigvis må til – jeg håber, det var et svar til hr. Tommy Dinesen – er vi nødt til også at vente med at tage stilling til, om vi skal ratificere ILO-konventionen, indtil vi har taget stilling til, hvad vi ønsker her i Danmark. Det er den logiske konsekvens. Derfor vil jeg indskrænke mig til at klargøre et enkelt punkt i bemærkningerne til beslutningsforslaget, hvor der henvises til, at den danske regeringsdelegation på arbejdskonferencen stemte for vedtagelsen af konventionen. Det er helt almin-

[Arbejdsministeren]

deligt, det er der ikke noget overraskende i, det gør vi altid.

Jeg kan oplyse, at det forhold, at man stemmer for vedtagelsen af en konvention i forbindelse med arbejdskonferencen, ikke på nogen måde indebærer en forpligtelse til at ratificere den. Samtlige regeringsdelegationer, bortset fra to, stemte for vedtagelsen af konventionen, og vi har fået oplyst fra ILO, at der i slutningen af 1986 var ét – ét – land, der har ratificeret, nemlig Sverige. Det har gjort det, fordi det var i overensstemmelse med dets lovgivning; svenskerne havde ikke det problem, som vi har, og derfor har de ratificeret.

Men vi må altså i konsekvens af den foregående behandling udskyde beslutningen om ratifikation til et senere tidspunkt.

Kirkegaard (KF):

At medarbejdere løber en sundhedsrisiko ved at passe deres job, er naturligvis helt uacceptabelt i et moderne samfund, og derfor skal der bruges mange kræfter, iværksættes mange foranstaltninger og anvendes mange penge på at forbedre arbejdsmiljøet. I denne indsats indgår BST naturligvis som et betydningsfuldt led.

Men vi må også realistisk se i øjnene, at penge har den beklagelige egenskab, at de kun kan anvendes én gang. Har man først brugt pengene til én foranstaltning, kan man ikke bagefter bruge dem til en anden. Derfor er det helt nødvendigt, at der sker en prioritering, så foranstaltningerne iværksættes efter særdeles grundige overvejelser, og det er næppe hensigtsmæssigt i denne nationale prioritering at være bundet til en international konvention.

Derfor er det ikke nogen god idé at ratificere ILO-konventionen om bedriftssundheds-tjeneste, idet denne, som arbejdsministeren har gjort rede for, i alt fald på ét punkt afviger fra de nuværende regler i Danmark. Det gælder konventionens krav om etablering af BST for alle, herunder også offentlige arbejdspladser, hvor vi i Danmark har valgt at koncentrere indsatsen om særlig risikofyldte brancher.

Derfor må vi på nuværende tidspunkt afvise det socialdemokratiske beslutningsfor-slag, og jeg skal føje til, at denne afvisning

også gælder partierne CD og Kristeligt Fol-keparti.

Elsebeth Kock-Petersen (V):

Under henvisning til debatten om det foregående dagsordenspunkt skal jeg også bare meddele, at Venstre mener, at vi må afvente hele den indholdsmæssige, den kvalitative, diskussion om bedriftssundhedstjenesten, før vi går ind i den direkte ratifikation, som Socialdemokratiet lægger op til her.

Tommy Dinesen (SF):

Jeg skal kort sige, at vi kan støtte forslaget. Hvis der er nogle argumenter imod det, sådan som arbejdsministeren var inde på det, vil vi selvfølgelig godt se på det i udvalget, men vi mener principielt, at man skal støtte forslaget af denne art.

Estrup (RV):

Det er klart, at det lå i mine bemærkninger vedrørende det foregående punkt på dagsordenen, at det, der er afgørende i første omgang, er, at vi tager stilling til udbygningstakten, og hvad vi kan magte i øjeblikket, og at vi fra radikal side ønsker at forbeholde os muligheden for at sikre den målsætning, vi har i øjeblikket, før vi griber længere ud. Så længe vi ikke har et tilstrækkeligt grundlag for at tage stilling til spørgsmålet om, hvad BST kan magte, og hvad der overhovedet kan skaffes af personaleressourcer – det er jo en ikke uvæsentlig barriere – kan vi heller ikke tage stilling til det foreliggende forslag; vi har den opfattelse, at det må afvente afklaringen af B 63.

Elisabeth Bruun Olesen (VS):

Man kan nogle gange spørge sig selv: hvad kommer først, hønen eller ægget? Man skal selvfølgelig ikke ratificere en konvention, som man ikke har i sinde at overholde; det vil jo for så vidt være fuldkommen ligegyldigt. Man ser pæn ud i offentligheden, og det er så det.

VS mener ikke desto mindre, at man burde ratificere denne konvention, fordi man burde opfylde de betingelser, som skal til for at ratificere den. Af den grund kan vi støtte det socialdemokratiske forslag.

Taanquist (S):

[Taanquist]

Den positive vilje gik altså ikke længere end hertil.

Jeg har vænnet mig til at lytte meget nøje efter arbejdsministerens formuleringer, og formuleringerne er jo ganske interessante, for hvis man lyttede nøje efter, så sagde arbejdsministeren ikke det, som de fleste troede: at der skal lovgivning til, for at Danmark kan leve op til ILO-konventionen. Vi kan, som loven er udformet i dag, leve op til konventionen; det er kun et spørgsmål om arbejdsministerens gode vilje til at ændre BST-bekendtgørelsen.

Det har arbejdsministeren ikke særlig meget lyst til, og jeg kan næsten bedst udtrykke det ved at gentage det, som hr. Tommy Dinesen sagde under behandlingen af det forrige forslag: hvad med arbejderne? I hele den diskussion, vi har haft i dag, er der ikke én, der tænker på, at alt imens vi her diskuterer på et meget akademisk niveau, hvorvidt man skal gøre det ene eller det andet, går arbejderne stadig væk derude i miljøerne.

Jeg vil gerne sige, som jeg har gjort det utallige gange, at hvis dette drejede sig om, at vi skulle tage revl og krat ind under bedriftssundhedstjenesten, så var det måske et spørgsmål, men det går dette ikke ud på. Det går i første omgang ud på at tage de to brancher ind, hvor folk vitterlig går i livsfare i dag: de grafiske fag og træindustrien. Hvis man kunne nå så vidt – og det er næsten en forbrydelse ikke at gå så vidt – kunne man bare ved at tilkendegive en planlægning for, hvornår man i øvrigt vil have resten af arbejdstagerne ind under bedriftssundhedstjenesten, opfylde ILOs konvention. Så simpelt er det, og så dårligt, så forbryderisk, er det, når man ikke vil gøre det, at man altså dermed tilkendegiver, at man ikke er villig til at gøre noget ved selv de mest udsatte brancher, dem, der er hovedleverandører af de alvorligste skader, nemlig hjerneskadene, i vort system. Sådan ligger det.

Vi ønsker, at regeringen skal sørge for at få ratificeret ILO-konventionen. For det første fordi vi mener, at Danmark skal leve op til dens bestemmelser. Det vil være helt forkert, hvis vi ikke kan det. For det andet fordi vi skal gå foran andre lande i ratifikationen. Arbejdsministeren vil måske huske, at da vi begge to var på besøg i Genève, næsten både bad og bønfuldt man dernede Danmark om at gå foran i ratifikationen af konventioner-

ne. Og vi kan vel stort set sige, at i al almindelighed er ratifikationen af ILOs konventioner gået i stå under den nuværende regering.

Jeg vil sige det på den måde, at Danmark skal som foregangsland arbejde for, at der gennemføres internationale konventioner og direktiver, som vedvarende tilnærmer udlændets arbejdsmiljøstandarder til den danske. Jeg ved ikke, om arbejdsministeren genkender den formulering; det er en, vi skal beskæftige os med i næste uge, og det er arbejdsministerens egen formulering. Det er helt fantastisk, at man hverken af hensyn til danske arbejdstagere eller af hensyn til den forpligtelse, som man selv mener man har til at være foregangsland for andre lande, nu kan ratificere denne ILO-konvention. Det er for dårligt.

Arbejdsministeren (Henning Dyremose):

Jeg er helt og aldeles overbevist om, at hr. Taanquist kom til at fortale sig, da han brugte udtrykket »forbryderisk«, og at han, når han læser det, vil tage det i sig igen. Jeg vil i hvert fald meget gerne tage afstand fra den type udtryk.

Dette forslag har intet som helst at gøre med de faktiske forhold for så vidt angår arbejdsmiljø og bedriftssundhedstjeneste i Danmark på nuværende tidspunkt, og man kan ikke bebrejde nogen deres motiver for så vidt angår arbejdsmiljøet og bedriftssundhedstjenestens udbygning ved at læse noget ud af deres holdninger til dette beslutningsforslag. Det er simpelt hen for lavt og for dårligt, og i den sammenhæng kan man bruge stærke ord, men man kan ikke læse den slags ting ind, som hr. Taanquist prøvede det i forbindelse med flertallets afvisning af det foreliggende forslag på nuværende tidspunkt.

(Kort bemærkning).

Taanquist (S):

Jeg ved ikke, om arbejdsministeren vil nægte, at den helt afgørende grund til, at Danmark ikke kan ratificere ILO-konventionen, er, at vi ikke opfylder dens bestemmelser, bl.a. fordi de to brancher, som jeg nævnte, ikke i dag har bedriftssundhedstjeneste. Hvis de havde det, ville det være langt nemmere. Jeg tror heller ikke, arbejdsministeren vil nægte, at netop inden for de to brancher har vi et ret stort antal arbejdsskader af dem,

[Taanquist]

jeg nævnte før: hjerneskader. Derfor synes jeg, at når man med helt åbne øjne stadig væk accepterer, at det kan foregå, så - o.k., jeg tøvede lidt, før jeg brugte ordet »forbryderisk«, jeg kunne ikke komme på et andet udtryk, men det er i hvert fald noget, der ligner det meget stærkt.

Arbejdsministeren (Henning Dyremose):

Det har intet som helst med den foreliggende sag at gøre. Denne sag om konventionen drejer sig om, som hr. Estrup klart sagde det under den foregående sag på dagsordenen, hvorvidt vi her i Folketinget vil fastholde vores suveræne ret til at bestemme, hvad vi vil i fremtiden. Det ønsker vi at fastholde, og andet drejer det sig ikke om.

(Kort bemærkning).

Taanquist (S):

For at der ikke skal være nogen tvivl: når vi ikke kan ratificere ILO-konventionen i dag, er det, fordi vi ikke opfylder betingelsen om, at samtlige arbejdstagere skal være tilmeldt en bedriftssundhedstjeneste.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til arbejdsmarkedsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Meddelelser fra formanden:

Formanden:

Der er ikke mere på dagsordenen.

Der er foretaget ændringer i følgende udvalg:

Miljø- og planlægningsudvalget (15/1 87):

Udtræder: Tinning (VS)

Ny stedf.: Gade (SF)

Miljø- og planlægningsudvalget (16/1 87):

Udtræder: Gade (SF)

Ny stedf.: Albrechtsen (VS)

Miljø- og planlægningsudvalget (16/1 87):

Udtræder: Grove (KF)

Nyt medl.: Ole Bernt Henriksen (KF)

Udtræder: Carl Martin Christensen (KF)

Nyt medl.: Svend Åge Petersen (KF)

Miljø- og planlægningsudvalget (19/1 87):

Udtræder: Albrechtsen (VS)

Ny stedf.: Gade (SF)

Udvalget ang. et etisk råd (20/1 87):

Udtræder: Ingrid Bo Larsen (S)

Ny stedf.: Hanne Andersen (S)

Folketingets næste møde afholdes i morgen, onsdag den 21. januar 1987, kl. 13.00.

Angående dagsordenen skal jeg henvise til den i salen opslåede dagsorden.

Mødet hævet kl. 19.14